

Jorge Bucay: Stvarna vrijednost prstena

Jedan je mladić došao mudracu tražeći pomoć. Bio je tužan jer je mislio da ga ljudi ne cijene dovoljno. Među svojim prijateljima htio je biti omiljen, ali imao je osjećaj da to nije tako.

„Dolazim, učitelju, jer se osjećam tako bezvrijednim da nemam volje ni za što. Kažu mi da sam ni za što, da ništa ne radim dobro, da sam nespretan i prilično glupav. Kako se mogu popraviti? Što mogu učiniti da me više cijene?”

Učitelj mu je, i ne pogledavši ga, rekao:

„Baš mi je žao momče. Ne mogu ti pomoći budući da prvo moram riješiti svoj problem. Možda poslije.” Malo je zastao i dodao: „Kad bi ti meni pomogao, brže bih to riješio i možda bih ti onda mogao pomoći.”

„Vrlo rado, učitelju”, rekao je mladić nekako tužno jer je osjećao da ga ni ovaj mudrac ne cijeni kad su mu važnije njegove brige.

„Dobro”, nastavio je učitelj. Skinuo je prsten koji je nosio na malom prstu lijeve ruke i pružajući ga mladiću, dodao: „Uzmi konja koji je vani i odjaši do tržnice. Trebam prodati ovaj prsten jer moram vratiti dug. Moraš za njega dobiti najbolju moguću cijenu i ne prihvaćaj manje od jednoga zlatnika. Idi i što prije se vrati s tim novčićem.”

Mladić je uzeo prsten i otišao. Čim je došao na tržnicu, počeo ga je nuditi trgovcima koji su ga sa zanimanjem promatrali sve dok im mladić nije rekao koliko traži za njega.

Kada je spomenuo zlatnik, neki su se smijali, drugi su okretali glavu, a samo je jedan starac bio ljubazan objasniti mu kako je zlatnik prevrijedan da bi ga dobio u zamjenu za prsten. Netko je htio pomoći te mu je ponudio srebrnjak i

bakrenu posudu, ali mladić je dobio upute da ne prihvaća ništa manje od zlatnika pa je odbio ponudu.

Nakon što je ponudio prsten svima koje je sreo na tržnici, a bilo ih je više od stotinu, shrvan zbog neuspjeha popeo se na konja i vratio se.

„Učitelju,” rekao je, „žao mi je. Ne mogu dobiti to što tražiš. Možda sam mogao dobiti dva ili tri srebrnjaka, ali sumnjam da ću ikoga moći zavarati u vezi s pravom vrijednošću prstena.”

„To što si rekao je vrlo važno, mladi prijatelju”, odgovorio je učitelj. „Najprije moramo saznati pravu vrijednost prstena. Ponovno uzjaši konja i idi zlataru. Tko to može znati bolje od njega? Reci mu da želiš prodati prsten i pitaj ga koliko ti može dati za njega. Ali ma koliko ti nudio, nemoj mu ga prodati. Vрати se ovamo s prstenom.”

Mladić je opet uzjahao konja.

Zlatar je pogledao prsten pod svjetlom uljanice, potom kroz povećalo, izvagao ga i rekao mladiću:

„Momče, reci učitelju da mu za prsten ne mogu dati više od 58 zlatnika.”

„58 zlatnika?!” uzviknuo je mladić.

„Da”, odgovorio je zlatar. „Znam da bismo vremenom za njega mogli dobiti šezdesetak zlatnika, ali ako ga hitno prodaje...”

Mladić je uzbuđen odjurio učiteljevoj kući i rekao mu što se dogodilo.

„Sjedni”, rekao mu je učitelj nakon što ga je saslušao. „Ti si poput ovoga prstena: pravi biser, vrijedan i jedinstven. I kao takvog, može te procijeniti samo jako jako malo ljudi, a i ti si među njima. Zašto ideš kroz život želeći da netko nebitan procjenjuje tvoju pravu vrijednost?”

I rekavši to, ponovno stavi prsten na mali prst lijeve ruke.